

Romeinen 4

De bedoeling van Romeinen hoofdstuk 4 is om de leer van 'rechtvaardiging door het geloof' te bevestigen.

Romeinen 4:1-17. Betoog over 'rechtvaardiging door het geloof alleen' vanuit het Oude Testament

In Romeinen 3:21-31 gaf Paulus een uiteenzetting over de methode van verlossing in het evangelie. Nu bewijst hij met vijf argumenten dat dit de ware methode van verlossing volgens de Bijbel is.

Eerste argument (4:1-5)

Het is een Bijbels feit dat Abraham gerechtvaardigd werd door het geloof.

- Als dat niet zo was, dan had hij een reden tot roem, zelfs voor God (4:2).
- Ook verklaart het Oude Testament nadrukkelijk dat hij door het geloof gerechtvaardigd werd (4:3).
- 'Gerechtvaardigd worden door het geloof' staat helemaal gelijk met 'gerechtvaardigd worden uit genade' (4:4-5). Dus mogen alle Bijbelgedeelten m.b.t. 'vergeving uit genade' aangehaald worden als een bewijs voor 'rechtvaardiging uit geloof'.

Tweede argument (4:6-8)

Het is een Bijbels feit dat God zondaren vergeeft. Het Oude Testament (Psalm 32:1-2) leert dat God uit genade onwaardige mensen accepteert. Vergeving is een deel van rechtvaardiging. Maar rechtvaardiging omvat meer, nl. vergiving van zonden, aanname in Gods familie, geliefd worden door God (Psalm 103:10-13; Psalm 32:10).

Derde argument (4:9-12)

Het is een Bijbels feit dat Abraham gerechtvaardigd werd voordat hij besneden werd. Dit bewijst dat de besnijdenis *niet* een noodzakelijke voorwaarde voor rechtvaardiging is. Daarom is Abraham 'de vader van alle gelovigen', zowel van de besnedenen (de gelovige Joden) als van de onbesnedenen (de gelovige heidenen).

Vierde argument (4:13-14)

Het is een feit dat de verbondsbelofte niet verbonden werd aan gehoorzaamheid aan de wet, maar aan het geloof.

Vijfde argument (4:15-17)

Het is een feit dat de wet niemand rechtvaardig kan maken. Omdat de wet volmaakte gehoorzaamheid vereist, kan het alleen maar veroordelen.

Romeinen 4:18-25. Illustratie m.b.t. 'rechtvaardiging door het geloof alleen' vanuit het Oude Testament (Abraham)

Het voorbeeld van Abrahams geloof (4:18-22)

Het object (inhoud) van zijn geloof is Gods Woord (de verbondsbelofte) (4:18).

De kracht van zijn geloof blijkt hieruit dat hij het schijnbaar onmogelijke verwachtte, dat hetgeen God beloofd had (4:19-20).

De grond van zijn geloof was de geloofwaardigheid (God spreekt altijd de waarheid) en de kracht van God (God doet wat hij zegt) (4:21).

Het gevolg van zijn geloof was dat hij gerechtvaardigd werd (4:22).

De toepassing van Abrahams voorbeeld voor ons onderricht (4:23-25)

De bedoeling van de optekening van de woorden, "Zijn geloof werd hem tot gerechtigheid gerekend" in het Oude Testament, is ons in deze waarheid te onderrichten (4:23-24).

Onze omstandigheden zijn net als die van Abraham. Wij worden geroepen om in de Almachtige God te geloven, die, door Christus op te wekken uit de doden, hem accepteerde als de verzoening voor onze zonden. De dood van Jezus Christus is het zoenoffer voor onze overtredingen. De opstanding van Jezus Christus garandeert dat God dat zoenoffer heeft geaccepteerd en ons (de gelovige) rechtvaardig verklaart, beschouwt en behandelt (4:24-25).

Conclusies n.a.v. Romeinen 4

Rechtvaardiging (4:1-8)

De leer van de Joden

De Joodse rabbi's zeiden dat lang voor de tijd van Mozes, Abraham reeds een degelijke kennis van de wet van Mozes had en dat hij de wet van Mozes volledig gehoorzaamd heeft. Zij beschouwden Abraham als de enige rechtvaardige man van zijn generatie, die zijn gerechtigheid *verdiende* door de wet van Mozes volledig te gehoorzamen. Zij beschouwden Abraham als één van de zeven rechtvaardigen, die door hun *verdiensten* de wolk van Gods heerlijkheid weer naar de tempel terugbrachten (cf. Exodus 24:15-16; Exodus 40:34-35).

Ook het latere Jodendom dacht dat Abraham zijn gerechtigheid *verdiend* had. Een gebed in Manasse 8 zegt, "Abraham, Izaak en Jakob, die *niet* tegen U *gezondigd hebben*...". Het boek der Jubileeën (23:10, 2e eeuw v.C) zegt, "Abraham was *volmaakt in al zijn daden* voor de Here en *zijn gerechtigheid* was God welgevallig al de dagen van zijn leven." Zij legden Genesis 15:6 uit als "Abraham werd een erfgenaam van de gerechtigheid en van de toekomstige wereld, eenvoudig *o.g.v. de verdienste* van zijn geloof". *Zijn daad van geloof was de verdienste!* Bovendien werd zijn gerechtigheid volkomen gemaakt door zijn besnijdenis en zijn vooruitlopende vervulling van de wet!

De leer van Paulus

Als de grootste en beste mensen in het Oude Testament (Abraham, David) afstand moesten doen van vertrouwen op hun eigen werken en Gods rechtvaardiging uit genade moesten accepteren, dan moet rechtvaardiging uit werken (verdiensten) voor alle mensen onmogelijk zijn (4:2-3). 'Rechtvaardiging uit werken' is even onverenigbaar met 'rechtvaardiging uit geloof' als 'verplicht loon' met 'onverdiende gave' (4:4-5). 'Rechtvaardiging' is op grond van de gerechtigheid van een ander (Jezus Christus) en niet op grond van eigen gerechtigheid of eigen verdienste! 'Gerechtigheid' is het doen wat volkomen recht is in Gods ogen, de vervulling van Gods rechtseis: die enerzijds (de negatieve zijde:) het dragen van de straf voor alle ongerechtigheid in de wereld en daardoor Gods heilige en rechtvaardige toorn tegen de zonde verzoent; en die anderzijds (de positieve zijde:) de volledige gehoorzaamheid aan Gods wil en daardoor Gods oudtestamentische openbaring (wet) volledig vervult. 'Gerechtigheid' is dus iets dat nooit persoonlijk aan enige onvolmaakte mens op aarde kan behoren, maar iets dat alleen aan een volmaakte Mens (Jezus Christus) kan toebehoren en inderdaad ook toebehoort door zijn volbrachte verlossingswerk. 'Gerechtigheid' kan nooit door enig zondig mens op aarde verdiend worden, maar is alleen verdiend door het volbrachte verlossingswerk van Jezus Christus! 'Gerechtigheid' is iets dat God uit genade toerekent aan gelovige zondaren, die het helemaal niet verdienen.

Conclusie: 'gerechtigheid' wordt nooit door de gelovige zondaar verdiend, maar *'de gerechtigheid van Jezus Christus' wordt door God uit genade toegerekend / toegeschreven / toegekend aan iedereen die in Jezus Christus gelooft! Daarna beschouwt en behandelt God de gelovige in Jezus Christus als volkomen rechtvaardig!* (4:5-6). *De enige weg van verlossing in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament is 'rechtvaardiging uit genade en door geloof'!*

Rechtvaardiging door geloof (4:5)

Rechtvaardiging wordt toegerekend, niet verdiend

De Bijbel leert dat Abraham gerechtvaardigd werd door geloof (Genesis 15:6; Romeinen 4:3,5,9,22; Galaten 3:6; Jakobus 2:23). 'Toerekenen' (G: logizomai, tegenwoordige tijd). Dit belangrijke woord betekent 'berekennen', 'crediteren', 'toerekenen' en bedoelt iemand 'te beschouwen en te behandelen' volgens dat wat hem toegerekend wordt. Bijvoorbeeld 'toerekenen van zonde' betekent hem 'te beschouwen en te behandelen' als een zondaar (2 Samuël 19:19; Psalm 32:2; 2 Korintiërs 6:19; 2 Timoteüs 4:16). Het is een juridische uitdrukking en niet een morele uitdrukking.

Het 'toerekenen van de gerechtigheid van Christus' verandert de relatie van de gelovige tot Gods wet of rechtseis, maar niet het morele karakter van de gelovige. Het is 'toerekenen van iets wat niet eigenlijk van hemzelf is' (namelijk, de gerechtigheid van God in Christus, Romeinen 3:22; 4:6) en 'het niet toerekenen van iets wat wel van hem is' (nl. zijn zonde, Romeinen 4:8).

Zijn geloof werd gerekend tot gerechtigheid (4:5)

Deze zin is dubbelzinnig en kan *alleen in het licht van de rest van de Bijbel begrepen worden*. Sommige christenen zeggen, 'geloof is *de grond van rechtvaardiging*' en anderen zeggen 'geloof is *het middel / de methode van rechtvaardiging*'.

- Degenen die zeggen dat geloof 'de grond van' rechtvaardiging is leggen deze woorden verkeerd uit (Arminianen en sommige evangelische christenen). Zij beweren dat *de oude wet* aan mensen de gelegenheid gaf gerechtvaardigd te worden door de voorschriften van de oudtestamentische wet te gehoorzamen (de werken of daden van de wet). Zij beweren dat de weg van rechtvaardiging (verlossing) toen door eigen

werken van de wet was. (Deze bewering wordt door het Oude Testament, Psalm 14:1-3, en het Nieuwe Testament, Romeinen 3:28 weerlegd. Zie later de uitleg van Leviticus 18:5 bij Romeinen 10:5).

Verder beweren zij dat, aangezien niemand 'onder de wet' (in de oudtestamentische periode) *volmaakt* gehoorzaam aan de wet van God in het Oude Testament kon zijn, God een nieuw verlossingsplan bedacht en aan mensen 'onder de genade' in Christus (de nieuwtestamentische periode) *een nieuwe wet* (sic!) gaf. Zij leggen dus het evangelie uit als *een nieuwe wet*! Zij beweren dat *de nieuwe wet* aan mensen de gelegenheid geeft gerechtvaardigd te worden door *de (menselijke) daad van het geloof en de (menselijke) werken van het geloof*!

Deze nieuwe wet is dat God '*hun geloof als een werk of daad*' rekent als hun gerechtigheid. Zij beweren dat 'de daad van hun geloof' inclusief 'de daden of werken van hun (weliswaar onvolmaakte) gehoorzaamheid aan deze nieuwe wet (hun heilige christelijke leven en rechtvaardige christelijke werken)' door God beschouwd zal worden alsof het 'de volmaakte gehoorzaamheid aan de wet' is! Zij beweren dus dat God uit genade de onvolmaakte gehoorzaamheid van nieuwtestamentische gelovigen beschouwt als volmaakte gehoorzaamheid aan de wet en dus de gelovigen rechtvaardigt op grond van hun onvolmaakte geloof en gehoorzaamheid. Net als de Joden (en de Moslims en de humanisten) nog steeds geloven, geloven zij dat God mensen rechtvaardigt op grond van hun eigen geloofsgehoorzaamheid (hun eigen werken en eigen inzet)! Kortom, zij spreken van '*rechtvaardiging of verlossing door geloof én evangelische gehoorzaamheid*'.

Dus de vereiste van 'onvolmaakt geloof en onvolmaakte gehoorzaamheid' aan het nieuwtestamentische evangelie komt in de plaats van het vereiste van 'onvolmaakte gehoorzaamheid aan de oudtestamentische wet'. Zij denken dat het makkelijker is om het nieuwtestamentische evangelie *te gehoorzamen* dan de oudtestamentische wet *te gehoorzamen*. In beide gevallen blijft het principe voor rechtvaardiging voor hen 'de gehoorzaamheid van de mens', 'de werken van de mens'! Zij menen dat in beide gevallen God uit genade genoeg neemt met onvolmaakte gehoorzaamheid van de mens.

Deze uitleg is strijdig met wat de Bijbel elders leert: Niemand wordt gerechtvaardigd door zijn eigen werken, ongeacht hoe goed of rechtvaardig ze zijn (Romeinen 3:20; Titus 3:5). De woorden 'zijn geloof' in Romeinen 4:5 komt overeen met 'Abraham geloofde God' in Romeinen 5:3. Romeinen 4:5 zegt alleen dat Abraham gerechtvaardigd werd *als een gelovige, niet als een werker*! 'Zijn geloof' in Romeinen 4:5 is eveneens een daad als 'zijn bidden', 'zijn bekeren', 'zijn geven' e.d. Geen van deze daden kan hem rechtvaardigen. Niets in de mens zelf is de grond voor zijn rechtvaardiging of verlossing. Alleen het volbrachte verlossingswerk van Christus!

- De genen die zeggen dat geloof 'het middel / de methode' van rechtvaardiging is leggen deze woorden goed uit (de Reformatie en vele evangelische christenen).

De grond van rechtvaardiging is niet 'ons geloof', maar 'Christus volbrachte verlossingswerk'. De Bijbel leert overal dat niet 'ons geloof' maar 'de verdiensten van Christus' de ware grond van rechtvaardiging (vergeving en acceptatie door God) is! De grond van rechtvaardiging is 'het zoenoffer van Christus' (Romeinen 3:25), 'de gerechtigheid van Christus' (Romeinen 5:18), 'de gehoorzaamheid van Christus' (Romeinen. 5:19) en op veel plaatsen 'de dood van Christus', 'het kruis van Christus' en 'het bloed van Christus'!

Het middel / de methode van rechtvaardiging is 'ons geloof'. 'Ons geloof' zijn de lege handen waarmee wij Gods gave (het volbrachte verlossingswerk van Christus in ons plaats) aannemen. 'Ons geloof' is de koppeling die onze levens-trein verbindt aan Gods locomotief. 'Ons geloof' is de stam van de boom, die als wortels de genade van God en als vrucht het heilige christelijk leven en rechtvaardige daden hebben. Maar zelfs al zou iemand toch volhouden dat 'ons geloof' *de grond van* onze rechtvaardiging is, dan moet hij beseffen dat ook 'geloof' niet een werk van de gelovige zelf is, maar een onverdiende gave van God is (Efeziërs 2:8; Filippenzen 1:29; 2 Petrus 1:1; Handelingen 13:48; cf. Handelingen 16:14; Johannes 3:3-8; 6:44-45,65; 17:6-8). En zo komen we weer uit bij 'rechtvaardiging als uitsluitend een werk van God' en niet 'een werk van de gelovige zelf'! De rechtvaardiging is altijd 'door geloof' (G: dia pisteos) en nooit 'op grond van geloof' (G: dia pistin). Daarom moet Romeinen 4:5 uitgelegd worden als "Abrahams geloof *in het volbrachte verlossingswerk of zoenoffer/dood/bloed van Christus (Romeinen 3:25)* werd hem tot gerechtigheid gerekend"! De grond van zijn rechtvaardiging is het zoenoffer van Christus en het middel / de methode / de weg van zijn rechtvaardiging is zijn geloof.

De besnijdenis (4:9-11)

Gezichtspunt van de Joden en van de Rooms Katholieke kerk

Het is opmerkelijk om te zien hoe volledig de Joodse leer is overgenomen door de ritualisten van de kerk van Rome. De Joden leren dat als een persoon besneden was en bleef binnen de kring van Israël (de theocratie), hij wel voor zijn zonden gestraft zou worden, maar uiteindelijk toch gered zou worden. De kerk van Rome leert dat alle mensen die gedoopt zijn en binnen de Rooms Katholieke kerk blijven, wel voor hun zonden in 'het vagevuur' moeten boeten, maar uiteindelijk toch gered zullen worden. In beide gevallen is 'verlossing' gebaseerd op een menselijk ritueel (besnijdenis of doop) en op het behoren tot een uiterlijke groep (Israël of de Rooms Katholieke kerk).

De bijbelse leer

Tussen Gods verbond met Abraham (Genesis 15:6) en zijn besnijdenis (Genesis 17:24-25) ligt minstens 14 jaar! Toen Abraham gerechtvaardigd werd, leek hij op een onbesneden heiden! De besnijdenis kan dus nooit *een middel of voorwaarde* voor rechtvaardiging (verlossing) geweest zijn. De besnijdenis van Abraham en alle mannelijke personen die bij hem hoorden, was *'een teken en zegel* van rechtvaardiging door het geloof' (Romeinen 4:11). Het 'teken' (het wegsnijden van de voorhuid) betekent dat 'rechtvaardiging door het geloof' reeds plaatsgevonden had – de schuld en de straf was reeds uit het hart 'weggesneden'. Het 'zegel' garandeert en verzekert dat Gods belofte betrouwbaar is, nl. dat de gelovige inderdaad gerechtvaardigd is door geloof.

De sacramenten (besnijdenis, doop, Avondmaal) of kerkelijke ceremonieën (kerkbezoek, gebed, vasten, enz.) mogen nooit het middel van verlossing of de grond van vertrouwen op of voor verlossing worden.

De belofte aan Abraham (4:13)

De verbondsblofte van God met Abraham heeft een aantal aspecten. Het omvat de volgende aspecten.

De belofte m.b.t. het land Kanaän

Beloften en dreigementen. God deed niet alleen beloften m.b.t. het land Kanaän (Genesis 13:14-17, 15:18-21, 17:8), maar ook dreigementen m.b.t. het land Kanaän (Leviticus 26:23,33; Deuteronomium 4:26-27; Jeremia 18:6-10; Hosea 9:17).

De duur van deze zegen is afhankelijk van de interpretatie van het woord 'eeuwig / voor altijd' (H: olam). In de Bijbel heeft dit woord verschillende betekenissen. Het kan een absolute betekenis hebben (Psalm 9:8, "De Here regeert / richt voor eeuwig"). Het kan een idiomatiche betekenis hebben in de betekenis 'voortduren zonder onderbreking gedurende een bepaalde periode' (Exodus 21:5-6, "voortduren voor het hele leven van de slaaf"; 2 Kronieken 7:16, "voortduren voor zolang de tempel bestaat"; Psalm 49:12, "voortduren voor eindeloze geslachten"; Psalm 72:17, "voortduren voor zolang als de zon bestaat"; Jesaja 32:14, "voortduren voor een heel lange tijd"; Jeremia 31:35-36, "voortduren voor zolang deze schepping duurt").

Vervulling. Het boek Jozua beschrijft de vervulling van deze belofte, toen Israël bezit nam van Kanaän. God heeft aan Israël het gehele land gegeven, dat hij gezworen had hun vaderen te zullen geven: van de Eufraat rivier in het oosten tot aan de rivier van Egypte in het westen. "Niet één van alle goede beloften, die de Here aan het huis van Israël had toegezegd, is onvervuld gebleven; alles is uitgekomen" (Jozua 21:43-45)!

De belofte m.b.t. het land Kanaän moet echter een tijdelijk karakter gehad hebben; enerzijds omdat Gods dreigement uitgevoerd werd (Jozua 23:14-16) en anderzijds omdat vanaf de eerste komst van Jezus Christus het aardse 'volk van God' uitgebreid werd naar alle gelovigen in alle volken (1 Petrus 2:9-10; Openbaring 5:9-10), het aardse Jeruzalem vervangen werd door het hemelse Jeruzalem en *het aardse vaderland* vervangen werd door het hemelse vaderland (Galaten 4:21-27; Hebrreeën 11:8-10,13-16; 12:22-24; 13:14), dat haar uiteindelijke vervulling zal krijgen in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde (Openbaring 21:1-2,9-10,24-27). Het (geestelijk) nageslacht van Abraham zal niet slechts een nieuw land (Kanaän) beërven, maar een nieuw *wereld* (Romeinen 4:13)! Vanaf de eerste komst van Jezus Christus maakt God *geen onderscheid* meer tussen Jood en niet-jood (Romeinen 10:12; Galaten 3:28; Efeziërs 2:11-22; 3:2-6).

De belofte m.b.t. het volk en haar oudtestamentische vervulling

In het licht van de oudtestamentische openbaring is de grote verbondsblofte m.b.t. *het volk* reeds in vervulling gegaan. Abrahams fysieke nageslacht was "ontelbaar" (1 Koningen 3:8). Zij waren "als het stof der aarde" (Genesis 13:16; 2 Kronieken 1:9), "als de sterren des hemels" (Genesis 15:5; Deuteronomium 10:22), en "als het zand aan de zee" (Genesis 22:17; 1 Koningen 4:20). Het boek Exodus beschrijft de fysieke vervulling van deze belofte. "Een vader van vele volken" duidt op zowel de fysieke vervulling (Ishmaëlieten, Edomieten, Keturas nageslacht, Israëlieten) als de geestelijke vervulling (gelovigen van elke mensengroep in de wereld, Romeinen 4:17; Galaten 3:29)! Abrahams geestelijk nageslacht zal inderdaad "een grote schare zijn, die niemand kan tellen, uit alle volk en stammen en natiën en talen" (Openbaring 7:9)!

De belofte m.b.t. de zegen voor de patriarchen zelf en haar vervulling

In het licht van de oudtestamentische openbaring verwijst het maken van de patriarchen tot een zegen (Genesis 12:2; Genesis 26:3-4) zowel naar al het bovengenoemde als naar de gewone aardse zegeningen (Genesis 24:35).

De belofte m.b.t. de zegen voor alle volken door Abrahams 'zaad' en haar vervulling

In het licht van de nieuwtestamentische openbaring, gaat de grote verbondsblofte m.b.t. *de zegen voor alle volken door het 'zaad'* (Genesis 22:18) alleen in vervulling door Jezus Christus vanaf zijn eerste komst (Galaten 3:15-17).

De gelovige Abraham. 'De werken van Abraham' was dat hij Gods boodschappers ontving en Gods belofte geloofde (Johannes 8:39; cf. Johannes 6:28-29), in het bijzonder dat hij de komst van Jezus Christus in het geloof zag (Johannes 8:56). Abraham geloofde vast dat God zijn toekomstige plan door Izaak zou vervullen, want toen God hem beval Izaak te offeren, geloofde hij dat God hem weer zou opwekken uit de doden (Genesis 22; Hebrreeën 11:17-19)! Abraham zelf legde Gods belofte (Genesis 15:4-6; 17:1-8; 22:18) zó uit dat, in de lijn van Izaak, de

Messias geboren zou worden en dat door deze Messias, God alle geslachten (families / geslachten / stammen / volken) in de hele wereld zou zegenen!

De gelovigen gedurende de oudtestamentische periode. Net als Abraham stierven de gelovigen van het Oude Testament (die vóór en na Abraham leefden) zonder de vervulling van deze beloften (aan Adam en Eva, Genesis 3:15; aan Noach, Genesis 6:18; Hebreeën 11:7, e.d. aan Abraham, Izaak, Jakob, Mozes, de profeten) te zien. Zij hebben de vervulling van deze beloften slechts in geloof uit de verte gezien en begroet (Hebreeën 11:13-15,39-40)!

De gelovigen gedurende de nieuwtestamentische periode. De essentie van Gods belofte aan Abraham was niet het fysieke land Kanaän (cf. 4:13), ook niet zijn *fysieke* afstammelingen (Israël) (cf. Romeinen 9:6-8), maar ‘het Zaad’ (de Messias) samen met al zijn *geestelijke* afstammelingen – de ontelbare gelovigen uit alle bevolkingsgroepen (families, geslachten, stammen, volken) op de aarde (Galaten 3:6-9,26-29)!

Abraham is de vader van ‘één groep’ mensen, bestaande uit alle gelovigen uit de oudtestamentische en de nieuwtestamentische perioden (ongeacht of zij besneden of onbesneden waren, Romeinen 4:11-12)! “De belofte geldt voor *al het (geestelijke) nageslacht*” (voor alle gelovige, ook voor de Joden, die niet alleen de wet hebben, maar ook het geloof van Abraham hebben) (4:16).

“Al het nageslacht’ duidt op *één groep* en niet op twee groepen! Romeinen 4:16 heeft dezelfde constructie als Romeinen 4:12 en moet vertaald worden als, “niet voor wie *alleen* uit de wet leven, maar die ook uit het geloof leven”. *De belofte is niet* voor wie alleen de wet hebben of ernaar leven (de Joden). *De belofte is wel* voor allen (Joden en Grieken) die, hoewel zij de wet hebben of eren (Romeinen 3:31), voor hun verlossing alleen op Christus vertrouwen, evenals Abraham dat deed. Deze ene groep bestaat uit alle gelovigen uit alle mensengroepen in de wereld (1 Petrus 2:9-10; Openbaring 5:9-10).

God erkent geen twee groepen mensen op wie zijn gunst rust, maar alleen één groep, bestaande uit echte gelovigen. Het gaat in de Bijbel om *één wijngaard* (Matteüs 21:41-43), *één kudde* (Johannes 10:16), *één weg tot de Vader* (Johannes 14:6); *één Heer* (Handelingen 10:34-36), *één wortel van een olijfbom* (Romeinen 11:16-24), *één lichaam* (Romeinen 12:5; 1 Korintiërs 12:12-13), *één fundament* (1 Korintiërs 3:11), *één volk* (2 Korintiërs 6:16; 1 Petrus 2:9-10), *één man waaraan de bruid verbonden wordt* (2 Korintiërs 11:2), *één evangelie* (Galaten 1:8), *één (volk) in Christus* uit voorheen Joden en Grieken (Galaten 3:28), *één nieuwe mens* geschapen uit voorheen Joden en heidenen (Efeziërs 2:11-17), *één Geest* door wie voorheen Joden en voorheen heidenen nu toegang tot God de Vader hebben (Efeziërs 2:18), *één huis, één tempel, één woonstede Gods* (Efeziërs 2:19-22), *één erfenis* (Efeziërs 3:3-6), *één God, één Here, één Geest, één geloof, één hoop, één doop* (Efeziërs 4:4-6), *één Middelaar tussen God en mensen* (1 Timoteüs 2:5), *één offerande die de heiligen volmaakt* (Hebreeën 10:14), *één wetgever en rechter* (Jakobus 4:12) en uiteindelijk *één nieuwe Jeruzalem of één bruid* als Gods volk op de *één nieuwe aarde* (Openbaring 21:1-3,9-10). En gelovigen uit alle volken, inclusief Israël, moeten alles doen om “*de éénheid des Geestes* te bewaren” (Johannes 17:20-23; Efeziërs 4:3). Er is vanaf de eerste komst van Jezus Christus geen onderscheid meer tussen Jood en niet-jood (Romeinen 10:12; Galaten 3:28; Kolossenzen 3:11)!

De wet (4:15)

De wet

‘De wet’ is ‘Gods hele wil’: ‘de regel of standaard waaraan God alle mensen onderwerpt’. Het is ‘Gods rechtseis’, dat vereist dat alle mensen volkomen (100%) zijn geopenbaarde wil doen en eist dat alle overtredingen van zijn wil (alle zonden) van alle mensen (100%) gestraft moet worden. De heilige en rechtvaardige God neemt geen genoegen met onvolmaakte gehoorzaamheid aan zijn wil en wet! Alle mensen in de hele menselijke geschiedenis zijn onder deze wet geplaatst. Als zij door deze wet gerechtvaardigd of verlost willen worden, dan eist God volkomen of volmaakte (100%) gehoorzaamheid aan zijn wet (geopenbaarde wil en rechtseis). Geen enkel gewoon mens in de geschiedenis heeft de wet van God volkomen gehoorzaamd. De Bijbel leert dat alleen Jezus Christus Gods wet of rechtseis volkomen heeft gehoorzaamd en aldus heeft vervuld – hij heeft het in onze plaats vervuld (Romeinen 5:17-19)!

En de volkomen gerechtigheid van Jezus Christus wordt uit genade toegerekend aan elke Jood of niet-jood die in Jezus Christus gelooft!

De wet bewerkt toorn

Als er geen wet of rechtseis van God was, zou er geen overtreding daarvan kunnen zijn. Dan zou ook de straf, de kruisdood van Jezus Christus, volkomen onrechtvaardig en onbarmhartig geweest zijn. Maar God is heilig en rechtvaardig en openbaart deze eigenschappen van hem in zijn geopenbaarde wet of rechtseis. De veelvuldige overtredingen van Gods wet (Gods geopenbaarde wil en Gods rechtseis) bewerkt Gods toorn. ‘Gods toorn’ is Gods heilige en rechtvaardige verontwaardiging tegen alle zonde en alle vormen van zonde. De wet kan mensen niet tot Gods kinderen maken, maar alleen tot objecten van zijn toorn, veroordeling en straf. Omdat de wet volmaakte gehoorzaamheid vereist en allen veroordeelt die niet volmaakt zijn, kan de wet niemand rechtvaardigen (verlossen / redden / behouden). De wet kan alleen mensen veroordelen (Galaten 3:10; Jakobus 2:10). In Romeinen 4 wordt de wet i.v.m. de ‘rechtvaardiging’ behandeld en in Romeinen 7 wordt de wet i.v.m. ‘de heiliging’ behandeld.

Zekerheid van verlossing (4:16)

Zekerheid van verlossing is alleen gegrond op Gods genade. Het kan onmogelijk gegrond worden op onze eigen gehoorzaamheid, omdat wij dikwijls falen en ver te kort schieten, zelfs als wij in sommige opzichten slagen. Alleen wat uit genade gegeven wordt en door geloof aangenomen wordt, geeft echt zekerheid, omdat God nooit faalt!

God (4:17)

God “die de doden levend maakt” betekent dat hij het vermogen van Abraham en Saraï om kinderen te krijgen, herstelt. God “die het niet zijnde tot aanzijn roept” betekent dat hij dingen beveelt, beheerst, oproept en uit de weg ruimt. Hij beheerst met even groot gemak de dingen die (nog) niet zijn als de dingen die zijn. De werkelijke dingen en de mogelijke dingen zijn beiden aan zijn bevelen onderhevig. Alle dingen zijn voor zijn ogen en onder zijn beheer (Psalm 50:1; Jesaja 14:24-27; 40:25-26; 48:13; Jeremia 32:17,27; Lucas 1:37). Hij kan ook compleet nieuwe dingen scheppen die nog niet bestaan (Hebreeën 11:3) en onaanzienlijke mensen gebruiken om zijn plan te bereiken (1 Korintiërs 1:28).

Hetzelfde geloof in beide Testamenten (4:16-25)

Omdat de Bijbel telkens zegt dat mensen alleen ‘gerechtvaardigd worden door het geloof in Christus’, volgt hieruit dat ook Abraham ‘gerechtvaardigd werd door het geloof in Christus’. Hij geloofde in de belofte aangaande *de komende Verlosser* (Galaten 3:6-9) en wij geloven in *diezelfde gekomen Verlosser*! Het doel van Paulus in Romeinen 4:16-25 en Galaten 3 is om aan te tonen dat Christenen ‘erfgenamen’ zijn van de belofte die God aan Abraham gedaan heeft, omdat zij hetzelfde geloof hebben als Abraham! Het is hetzelfde geloof qua aard en qua inhoud!

De aard en inhoud van het geloof (4:21)

Aard van het geloof

Geloof is de ‘volledige instemming met’ en het ‘volkomen vertrouwen op’ Gods geopenbaarde woorden. Het is niet slechts het aannemen van waarheid dat door menselijke argumenten bewezen kan worden. Geloof is echt wanneer het ‘gegrond is op een juist begrip van Gods karakter en wil’ (4:21).

Inhoud van het geloof

Geloof berust op Gods openbaring, op het bekendmaken van dingen die geen mens kan bedenken (1 Korintiërs 2:8-10). ‘De belofte’ sluit meer in dan de verzekering dat Abrahams nageslacht talrijk zou zijn. De woorden “het-geen gezegd was” is een korte samenvatting van al Gods beloften aan Abraham, in het bijzonder m.b.t. de komende Verlosser, Christus (4:13,17; Galaten 3:14-17; Johannes 8:56)(4:18). Het specifieke object van het christelijk geloof is niet het bestaan van God (Jakobus 2:19) of de goddelijke inspiratie van de Bijbel (Johannes 5:39 -40), maar *de belofte dat God, door het volbrachte werk van Christus, uit genade en door geloof de onrechtvaardige rechtvaardigt*.

De kracht van het geloof (4:18-20)

Volhardend geloof (4:18-20)

“Zonder te verflauwen in het geloof” (4:19). “Aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof” (4:20). Toen het krijgen van een zoon menselijkerwijs gesproken een onmogelijkheid was, geloofde hij toch Gods woord dat een Verlosser uit zijn geslacht geboren zou worden (4:19). De kracht van zijn geloof was gegrond op zijn juiste begrip van Gods karakter, nl. dat God geloofwaardig is en het vermogen heeft te doen wat hij zegt (Numeri 23:19; Jeremia 32:17) (4:20-21). “Tegen hoop op hoop geloven” betekent “tegen alle menselijke hoop of redelijke verwachtingen met vol vertrouwen en verwachting blijven geloven in wat God gezegd heeft” (4:18). Wanneer je nadenkt over je eigen problemen en omstandigheden, dan laat je niet toe dat strijd in je gedachten je doet twifelen aan God en zijn woorden. Ons verstand is nooit zo verlicht dat er geen onkunde meer is, en ons hart is nooit zo standvastig dat er geen vertwijfeling meer is. Ons geloof voert een voortdurende strijd tegen deze verkeerde gedachten en angstige gevoelens van onze oude natuur. Echt geloof wordt soms behoorlijk getest, heen en weer geschud en onder enorme druk geplaatst, maar het zal overwinnen!

Groeiend geloof (4:20)

“Abraham werd versterkt in zijn geloof”. Ten eerste doordat God zijn beloften telkens herhaalde (Genesis 12:2-3; 15:4-5; 17:1-2, 17:5; 17:19). Ten tweede doordat hij God steeds weer gehoorzaamde (Genesis 12:1,4; 15:10; 17:9-14,23-27; 22). Ten derde doordat hij Gods tegenwoordigheid en hulp heeft ervaren in zijn gewone leven (op zijn reis naar Egypte, bij het verdelen van het land, in zijn strijd tegen oorlog voerende koningen, in zijn voorbede, in zijn offer van Izaak, enz.).

Bewijs van echt geloof (4:20)

De kracht van je geloof wordt zichtbaar wanneer je “God de eer geeft” (4:20), d.w.z. wanneer je God houdt voor wie hij is: almachtig en betrouwbaar! Je verheerlijkt God door in zijn almacht en betrouwbaarheid te geloven en door je geloof uit te drukken in gehoorzaamheid. Door je gedrag toon je dat je gelooft dat God *kan en wil en zal* doen wat hij zegt (Jakobus 2:18)! ‘Geloof’ sluit niet ‘gehoorzaamheid’ in, maar gehoorzaamheid *bewijst* de echtheid van je geloof. ‘Verheerlijking van God’ sluit wel geloof en gehoorzaamheid in!

De werkelijkheid van het geloof (4:19-21)

Het geloof dat rechtvaardigt is niet alleen maar een ‘intellectueel / verstandelijke geloof’, maar een Godgegeven, hartveranderend geloof. Het is ook niet een ‘tijdelijk geloof’, maar een aanhoudend en volhardend geloof dat altijd een tegenwoordige werkelijkheid is. “Zonder te verflauwen in het geloof”, “voortdurend versterkt in zijn geloof”, “voortdurend ten volle overtuigd” (4:19-21) toont dat geloof niet maar een eenmalige gebeurtenis in het verleden is, maar een voortdurende en volhardende werkelijkheid! De uitdrukkingen “eenieder die gelooft” (Johannes 3:16,18, evenals Romeinen 4:24 staan in de tegenwoordige tijd en drukken het voortduren van geloven uit) en “niet heeft geloofd” (Johannes 3:18, staat in het perfectum en drukt het voortduren van het effect van de daad van ongelooft uit) beschrijven ‘geloof’ als ‘een voortdurend en volhardend geloof’ en als ‘een voortdurende tegenwoordige werkelijkheid’. God *roept* mensen tot dit geloof (Marcus 1:15) en hij *geeft* dit geloof (Handelingen 13:48; Efeziërs 2:8-9; Filippenzen 1:29; 2:13).

Ongeloof en geloof (4:20-21)

‘Ongeloof’ is een grote zonde aangezien de twijfel in de geloofwaardigheid en het vermogen van God impliceert. Vele mensen weigeren Gods genade aan te nemen omdat zij zichzelf niet waardig achten. Ze doen alsof *hun waardigheid* de grond voor Gods genade zou zijn. Door Gods beloften en liefde in twijfel te trekken, ontoren zij God. Waarin geloofd moet worden is dat God ‘de onwaardige’ accepteert en ‘de onrechtvaardige’ rechtvaardigt! (4:20-21).

De methode van verlossing (4:24)

De methode van verlossing in het Oude en het Nieuwe Testament is hetzelfde. Dat is nooit veranderd. Abraham was niet alleen ‘een voorbeeld’ maar ook ‘*een vertegenwoordiger*’: wat waar is voor hem, is waar voor anderen die in dezelfde relatie tot God staan als hij. De methode waardoor hij gerechtvaardigd werd, is ook de methode waardoor andere zondaars gerechtvaardigd moeten worden. Abraham werd gerechtvaardigd uit genade door geloof en alleen zo kunnen alle andere mensen gered worden. Het object van zijn geloof en van ons geloof is hetzelfde. Hij geloofde in de belofte van *de komende Verlosser* die uit zijn geslacht geboren zou worden, het beloofde ‘Zaad’, Christus (Galaten 3:16). Wij moeten geloven in *de gekomen Verlosser*, Christus, die overgeleverd is om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging (4:24).

Het evangelie (4:25)

“Overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging” (4:25). Dit is een opsomming van het evangelie:

De dood van Christus

God heeft Christus eens en voor altijd in de geschiedenis overgeleverd aan de dood. Soms wordt deze overlevering toegeschreven aan God de Vader (Romeinen 4:25; 8:32) en soms aan Christus (Galaten 2:20; Titus 2:14). Het lijden van Christus is een deel van het raadsplan van de Drie-enige God. Christus stierf ‘omreden’ (G: dia, terugziende op) onze overtredingen, als een zoenoffer, als de straf die ons zonde uitdelgde (Jesaja 53:5-6; Hebreëën 9:28; 1 Petrus 2:24). Zijn dood was de noodzakelijke voldoening van Gods heilige en rechtvaardige toorn.

De opstanding van Christus

God heeft Christus eens en voor altijd opgewekt uit de dood. Soms wordt zijn opstanding toegeschreven aan God de Vader, die door zijn Geest werkt (Romeinen 8:11; Efeziërs 1:20) en soms aan Christus zelf (Johannes 10:18). De opstanding van Christus is een historisch feit en wordt door de best mogelijke getuigenissen bevestigd (1 Korintiërs 15). Christus werd opgewekt ‘omreden’ (G: dia, vooruit ziende op) onze rechtvaardiging. De opstanding van Christus is het beslissende bewijs dat hij door God gezonden is, dat zijn aanspraken geldig zijn en dat hij volbracht heeft wat hij bedoelde tot stand te brengen (Handelingen 1:22; 4:33). Zijn opstanding is essentieel voor onze rechtvaardiging (Romeinen 10:9): het is een bewijs dat zijn dood als verzoening van onze zonden door God aangenomen werd (1 Korintiërs 15:17). En het is de garantie dat Christus zijn volbrachte werk voortdurend blijft toepassen (Hebreëën 7:22-28; 9:11-14,24-28).